

ע"פ 738/15 - עומר פרץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 738/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערער: עומר פרץ

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום באילת מיום
23.1.2015 ב-ת"פ 20872-02-14 שניתנה על ידי
כבוד השופט י' טופף

בשם המערער: עו"ד עופר קופרמן

פסק-דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום באילת (השופט י' טופף) מיום 23.1.2015 שלא לפסול עצמו מלדון
ב-ת"פ 20872-02-14.

1. נגד המערער הוגש כתב אישום בו נטען, בין היתר, כי המערער קשר עם אחר (להלן: הנאשם האחר) קשר
לביצוע עוון. כנגד הנאשם האחר הוגש כתב אישום נפרד, וביום 28.5.2014 הוא הודה בעובדות כתב אישום מתוקן
והורשע על פי הודאתו. בהמשך, הופנה הנאשם האחר לקבלת תסקירים מאת שירות המבחן והממונה על עבודות
השירות, וביום 4.1.2015 התקיים דיון בו נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. ההליך העיקרי בתיק מושא הערעור, כמו גם
ההליך בעניינו של הנאשם האחר, מתנהלים בפני השופט טופף. ביום 8.1.2015, כעשרה ימים לפני המועד הראשון
שנקבע לדיון הוכחות, הגיש המערער בקשה לפסילת המותב. השופט טופף דחה את הבקשה, בהחלטה מנומקת,
ומכאן הערעור שלפניי.

2. טענתו העיקרית של המערער היא כי במהלך הדיון בעניינו של הנאשם האחר נחשף המותב לעברו הפלילי של המערער. עוד הלין המערער על כך שבית המשפט נחשף לחומר סודי, שתוכנו אינו ידוע לו, במסגרת התסקירים בעניינו של הנאשם האחר; על כך שבית המשפט נחשף לגרסתו של הנאשם האחר, שהוא העד העיקרי מטעם התביעה בתיק מושא הערעור; ועל כך שעדותו של הנאשם האחר במשפטו של המערער תינתן עובר למתן גזר דינו.

3. לאחר שעיינתי בערעור ובנספחים, הגעתי לכלל מסקנה כי לא קמה כל עילת פסילה. לא אחת דן אותו שופט באישומים אחדים בעניינם של מספר נאשמים. בכך אין משום עילה לפסלות השופט (ראו והשוו: ע"פ 301/75 סאלם נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(2) 431 (1975); ע"פ 2481/13 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.2013)), וממילא במקרה שלפנינו ההליך בעניינו של הנאשם האחר התמצה בשמיעת טיעוני הצדדים לעונש. הנאשם האחר הורשע, כאמור, על פי הודאתו ומבלי שהתקיימו דיוני הוכחות. עוד יוער כי בית המשפט הורה כי עדותו של הנאשם האחר, כעד תביעה בעניינו של המערער, תשמע במועד מאוחר יותר למתן גזר הדין, וזאת למען מראית פני הצדק. אף לא מצאתי ממש בטענתו של המערער בדבר חשיפת המותב לתסקירים בעניינו של הנאשם האחר. ספק רב אם ניתן לייחס לתסקירים אלה תוכן שיש בו כדי לגרום לבית המשפט לגבש דעה מרשיעה ביחס למערער.

אשר לטענה כי בית המשפט נחשף לעברו הפלילי של המערער, לא מצאתי כי מתעורר חשש ממשי למשוא פנים. המערער מפנה לאמירה של בא-כוח הנאשם האחר, לפיה "שם לא היה גזירה שווה, שם היה מדובר במי שהוא עם עבר בחומר הזה" (ת"פ 20976-02-14, עמוד 25 לפרוטוקול הדיון מיום 4.1.2015). לא השתכנעתי כי אמירה זו כוונה אל המערער. מהקשרה של האמירה ניתן ללמוד כי כוונתה לאבחן את מקרהו של הנאשם האחר מפסק דין שאליו הפנה בא-כוח המאשימה. מכל מקום, חשיפת המותב כביכול לעברו הפלילי של המערער נעשתה באופן כוללני ומבלי שהוצג המרשם הפלילי שלו. אמירה מעין זו אין בה כדי לעורר חשש ממשי למשוא פנים (עיינו גם: יגאל מרזל, דיני פסלות שופט 303 (2006)).

4. הערעור נדחה, אפוא, מבלי שנדרשה תגובת המשיבה.

ניתן היום, י"ב בשבט התשע"ה (1.2.2015).

ה נ ש י א ה